

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucií Vítkovou v právní věci žalobce: **JUDr. PhDr. M. H.** nar. **██████████**, trvale bytem **██████████**, zastoupen Mgr. Janem Szewczykem, advokátem, se sídlem Kaprova 11, Praha 1, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábř. 42, Praha 2, o úhradu nemajetkové újmy dle zákona č. 82/1998 Sb.,

t a k t o :

- I. **Zamítá se žaloba**, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku ve výši 1.000.000,00 Kč.
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 1.800,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalované zaplacení přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou mu v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí. Uváděl, že byl obviněn ze spáchání trestných činů porušování povinnosti při správě cizího majetku spáchaného ve spolupachatelství a trestného činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě v účastenství ve formě pomoci, a to na základě usnesení Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování, ze dne 2. 4. 2013. Proti usnesení v zákonné lhůtě podal stížnost, na kterou bylo reagováno státním zástupcem Nejvyššího státního zastupitelství, který 25. 10. 2013 rozhodl usnesením vydaným pod sp. zn. **██████████** že ke stížnosti žalobce usnesení o zahájení trestního stíhání zrušil a policejnímu orgánu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Shora uvedené usnesení bylo doručeno obhájci žalobce 29. 10. 2013.

Žalobce uváděl, že do dne podání žaloby nebylo jak žalobci, tak jeho obhájci v předmětné věci doručeno žádné další rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. V důsledku vydání nezákonného usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce požádal žalovanou o poskytnutí náhrady za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním a to ve výši 1.000.000,- Kč. Ke dni podání žaloby nebyl žalobce o výsledku předběžného projednání nároku žalovanou nikterak vyrozuměn. Žalobce v žalobě dále specifikoval důvody, pro které se domnívá, že částka 1.000.000,- Kč, jakožto přiměřené zadostiučinění, je částkou přiměřenou, uváděl především masivní medializaci daného případu, a především zásahy v osobnostním i v profesním životě samotného žalobce. Nad rámec shora uvedených argumentů uváděl taktéž pokles příjmů žalobce v důsledku vedeného trestního řízení, které se mu následně nepodařilo již obnovit. Celkovou dobu vedení trestního řízení proti žalobci specifikoval od 2. 4. 2013 do 25. 10. 2013 v celkové délce 8 měsíců.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě učinila nesporným, že žalobce u ní uplatnil nárok na přiměřené zadostiučinění ve formě nemajetkové újmy ve výši 1.000.000,- Kč, která mu měla vzniknout v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí vydaného řízením vedeném Policií ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, dle skutkových tvrzení uvedených žalobě, a to dne 30. 4. 2014. Žalovaná dále uvedla, že na náhradě nemajetkové újmy ničeho neplnila, což žalobci sdělila stanoviskem dne 14. 1. 2015. Žalovaná sporovala existenci odpovědnostního titulu, když uváděla, že nepravomocné zahájení trestního stíhání nepostačuje ke splnění podmínky nezákonného rozhodnutí ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb., uváděla nad rámec shora uvedených argumentů, že v průběhu vydání usnesení o zahájení trestního stíhání do jeho skončení – zrušení usnesením státního zástupce z Nejvyššího státního zastupitelství v Brně ze dne 25. 10. 2013, nešlo o jediné trestní stíhání vedené proti žalobci, neboť 22. 12. 2011 byl žalobce trestně stíhán pro pomoc k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku a k trestnému činu přijímání úplatku. [REDACTED]

[REDACTED] Dále uváděla zahájení dalšího trestního stíhání 15. 3. 2012, a to pro trestný čin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií, pro zločin podvodu a zločin přijetí úplatku. Nad rámec shora uvedené následně žalovaná vznesla námitku promlčení nároku na nemajetkovou újmu.

Mezi účastníky bylo učiněno nesporným uplatnění žádosti žalobce na úhradu nemajetkové újmy v penězích z nezákonného rozhodnutí Policie ČR, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, SKPV, sp. zn. [REDACTED] dne 30. 4. 2014 dle zákona č. 82/1998 Sb. u žalované a negativní stanovisko žalované ze 14. 1. 2015.

Mezi účastníky zůstala sporná existence předpokladů pro nárok na náhradu škody a dále námitka promlčení vznesená žalovanou.

Soud provedl dokazování listinnými důkazy předloženými stranami sporu, ze kterých má za prokázané následující skutečnosti:

Z usnesení Policie ČR ze 2. 4. 2013 čj. [REDACTED] má soud za prokázané, že bylo zahájeno trestní stíhání osob, mimo jiné žalobce, jako obviněného ze spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona ve spolupachatelství dle ust. § 9 odst. 2 tr. zákona a trestného činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákona v účastenství ve formě pomoci dle ust. § 10 písm. c) tr. zákona účinného od 31. 12. 2009. Z usnesení Nejvyššího státního zastupitelství sp. zn. [REDACTED] ze dne 25. 10. 2013 má soud za

prokázáno, že k podaným stížnostem, mimo jiné obv. JUDr. M. [redacted] H. [redacted] rozhodl státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství 25. 10. 2013 tak, že dle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu ve spojení ust. § 146 odst. 2 písm. a) tr. řádu se usnesení policejního orgánu Policie ČR, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, z 2. 4. 2013, kterým bylo zahájeno trestní stíhání, mimo jiné žalobce, ruší a policejnímu orgánu se ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Z odůvodnění předmětného rozhodnutí vyplývají okolnosti a obsah stížností, které byly podány v řádných zákonných lhůtách proti usnesení o zahájení trestního stíhání, dosavadní provedené shromážděné dokazování k přezkumnému řízení, když závěrem bylo uvedeno, že shora uvedené skutečnosti a úvahy jsou policejním orgánem v zásadě uvedeny i v napadeném usnesení, přičemž lze konstatovat, že mají oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

proto stížnostnímu orgánu jeví jako správné, na druhou stranu se v napadeném usnesení objevuje i řada skutkových tvrzení i právních úvah, s nimiž se státní zástupce nemůže ztotožnit. Státní zástupce po podrobném zhodnocení těchto úvah dále uvedl, že v této fázi trestního řízení jde o pouze indicie, které skutečnosti či náznaky, které vyvolávají určité podezření, avšak závěr policejního orgánu o zahájení trestního stíhání je přinejmenším předčasné a spekulativní, neboť není dostatečně důkazně podložené, tedy trestní stíhání je v této fázi trestního řízení, nedůvodné. Tento orgán proto závěrem usnesení dospěl k závěru, že ani trestní stíhání obviněných nelze v této fázi trestního řízení považovat za důvodné, přičemž státnímu zástupci Nejvyššího státního zastupitelství nezbylo než napadené usnesení zrušit jako nedůvodné, zavázal nadále policejní orgán, aby provedl další úkony nezbytné zejména k řádnému prověření skutkových okolností souvisejících s průběhem jednotlivých veřejných obchodních soutěží a po ustálení skutkového děje policejní orgán opětovně pečlivě vyhodnotil odpovědnost jednotlivých členů hodnotící komise za průběh těchto soutěží, jakož i dalších osob, a bude-li na místě vydat nové rozhodnutí, opětovně rozhodne.

Z podstatného obsahu spisu Policie ČR, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, SKPV, [redacted] má soud za prokázané následující skutečnosti: Ve spise je založeno usnesení o zahájení trestního stíhání čtené shora z 2. 4. 2013 čj. [redacted], ze stížnosti proti usnesení policejního orgánu z 26. 4. 2013 podané ing. A. [redacted] B. [redacted] ze stížnosti JUDr. H. [redacted] doručené dne 10. 4. 2013, ze stížnosti obv. N. [redacted] ze stížnosti Mgr. S. [redacted] doručené 12. 4. 2013 a ze stížnosti JUDr. J. [redacted] V. [redacted] doručené 25. 9. 2013 má soud za prokázané, že předmětní obvinění, proti kterým směřovalo usnesení o zahájení trestního stíhání, podali v zákonné lhůtě stížnosti proti tomuto rozhodnutí. Z usnesení Nejvyššího státního zastupitelství z 25. 10. 2013 o zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání vedeného pod sp. zn. [redacted] má soud za prokázané skutečnosti čtené shora ohledně zrušení tohoto rozhodnutí. Ze sdělení Nejvyššího státního zastupitelství z 26. 8. 2016 ohledně nabytí právní moci usnesení státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství čj. [redacted] ze dne 25. 10. 2013 má soud za prokázané, že k dotazu soudu Nejvyššího státního zastupitelství sdělilo, že předmětné usnesení, jímž bylo zrušeno usnesení policejního orgánu ze dne 2. 4. 2013 nabylo právní moci 25. 10. 2013, a bylo doručováno mimo Mgr. [redacted] S. [redacted] zástupci žalobce. Ze sdělení Policie ČR včetně usnesení o odložení věci vydaného Policií ČR, Útvarem odhalování korupce a finanční kriminality, SKPV, z 20. 4. 2015 má soud za prokázané, že tímto usnesením došlo k odložení ve věci podezřelých, mimo jiné JUDr. M. [redacted] H. [redacted] podezřelého ze spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona ve spolupachatelství dle ust. § 9 odst. 2 tr. zákona a trestného činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 128a odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákona v účastenství ve formě pomoci dle § 10 písm. c) tr. zákona účinného od 31. 12. 2009. Závěrem svého důkladného

odůvodnění policejní orgán sdělil, že provedeným prověřováním bylo zadokumentováno jednání jednotlivých členů hodnotící komise, ale nebyly zajištěny důkazy, na základě kterých by bylo možnost dovodit jejich trestní odpovědnost k trestnému činu podle § 128a odst. 2 tr. zákona, tedy důkazy dokládající, že by v souvislosti s veřejnou soutěží jako její pořadatelé zjednali výhodnější podmínky některému soutěžiteli v úmyslu způsobit jinému škodu, nebo opatřit sobě či jinému neoprávněný prospěch. Policejní orgán po doplnění prověřování potom dospěl k závěru, že možnosti získání dalších nových důkazů, které by zásadním způsobem změnilo zjištěný skutkový stav v trestní věci, jsou již vyčerpány, prověřování považoval za skončené a vzhledem k tomu, že na základě provedeného prověřování dospěl k závěru, že ve věci nejde o podezření z trestného činu, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí potom dle předložených doručenek bylo zasíláno [REDACTED]

Soud zamítl další návrh na doplnění dokazování listinnými důkazy založenými ze strany žalobce, a to protokolem o hlavním líčení ve věci vedené před Městským soudem v Praze sp. zn. [REDACTED] ze dne 2. 12. 2015 ohledně výpovědi svědkyně P. [REDACTED] K. [REDACTED] příznáními k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, 2011, 2012, oznámení o přiznání dávky státní sociální podpory ze dne 23. 4. 2014, monitoringem tisku, potvrzení rezervace/faktura č. [REDACTED] ze dne 1. 3. 2013, cestovní smlouvou [REDACTED] [REDACTED], příjmovými pokladními doklady, a založenými listinami týkající se jiné trestné činnosti a to usnesení Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 14. 9. 2015 čj. [REDACTED] usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 9. 2015 čj. [REDACTED] stížností OSZ Praha 4 ze dne 8. 10. 2015 čj. [REDACTED] zpětvzetím stížnosti OSZ Praha 4 ze dne 22. 10. 2015 čj. [REDACTED] a usnesením Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 13. 7. 2015 čj. [REDACTED], včetně návrhu na účastnický výslech žalobce a na výslech svědků Mgr. R. [REDACTED] K. [REDACTED] a ing. P. [REDACTED] H. [REDACTED], a to s ohledem na nadbytečnost těchto důkazních návrhů. Soud uvádí, že pokud jde o listiny, které žalobce označil, týkající se jiných trestních řízení, s ohledem na skutečnost, že řízení nebylo přerušeno do skončení těchto řízení, ani s nimi nebylo spojeno, soud tyto návrhy shledává nadbytečnými a nedůvodnými. Pokud jde o další důkazní návrhy, tyto shledává zbytečnými především s ohledem na jiné právní hodnocení věci a hodnocení námitky promlčení daného nároku.

Podle § 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 zák. č. 82/1998 Sb. odst. 1 právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 14 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6.

Podle § 15 odst. 1 přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do 6 měsíců od uplatnění nároku. Podle odst. 2 domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do 6 měsíců od uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Podle § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem za něž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen.

Podle § 35 zák. č. 82/1998 Sb. promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.

Na základě provedeného dokazování a právního hodnocení věci se soud v první řadě zabýval vznesenou námitkou promlčení nároku, když taktéž bylo na soudu, aby zjistil, zda v daném případě je dán odpovědnostní titul, který žalovaná sporovala, a to existence nezákonného rozhodnutí v dané věci. Soud provedeným dokazování vzal za prokázáno, že v projednávaném případě proti žalobci bylo rozhodnutím policejního orgánu Policie ČR, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, 2. 4. 2013 zahájeno dle ust. § 160 odst. 5 tr. řádu trestní stíhání pro porušování povinnosti při správě cizího majetku a trestného činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě. Bylo taktéž prokázáno, že proti shora uvedenému usnesení byla řádně a včas podána stížnost žalobce, když bylo prokázáno, že ke stížnosti se připojili i ostatní spoluobvinění. Na základě této stížnosti následně rozhodoval usnesením státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství 25. 10. 2013, který ve svém rozhodnutí pod sp. zn. [REDAKCE] rozhodl dle ust. § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu ve spojení s § 146 odst. 2 písm. a) tr. řádu tak, že ke stížnosti, mimo jiné žalobce, zahájení trestního stíhání zrušil a policejnímu orgánu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Žalovaná brojila proti odpovědnostnímu titulu, tedy nezákonnému rozhodnutí, ze kterého žalobce požadoval svůj nárok na přiměřené zadostiučinění v penězích, když ve svém prvotním vyjádření k žalobě argumentovala tím, že šlo pouze o nepravomocné zahájení trestního stíhání, které nepostačuje ke splnění podmínky nezákonného rozhodnutí ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. Uváděla, že toto nepravomocné trestní stíhání není odpovědnostním titulem a není jím ani vyšetřování podezření ze spáchání trestného činu. Uvedla, že toto nepravomocné zahájení trestního stíhání nemohlo vést k vydání odsuzujícího rozhodnutí ani k opačnému rozhodnutí, které by znamenalo, že pravomocné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání bylo nezákonné. Soud uvádí, že ze zrušujícího rozhodnutí vyplývá uložení povinnosti policejnímu orgánu znovu o věci jednat a ve věci rozhodnout. Soud proto uvádí, že se neztotožnil s tvrzením žalované, že zde není dán odpovědnostní titul, tedy nezákonné rozhodnutí, naopak uvádí, že je zřejmé, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo následně

zrušeno Nejvyšším státním zastupitelstvím usnesením uvedeným shora, tedy ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. jej shledává nezákonným rozhodnutím. V dané věci tedy odpovědnostní titul je dán. Ze strany žalobce i žalované dále zaznělo, že trestní řízení probíhalo dále, když následně skončilo usnesením o odložení věci vydaným Policií ČR, Útvarem pro odhalování korupce a finanční kriminality, SKPV, ze dne 20. 4. 2015. Žalobce potom argumentoval tím, že toto rozhodnutí o odložení věci nebylo ani jeho osobě doručováno. Provedeným dokazováním má soud za prokázáno, že skutečně toto rozhodnutí bylo vydáno, navazovalo na rozhodnutí předešlé, věc byla odložena, z doručenek, které byly poskytnuty soudu, potom vyplývá, že rozhodnutí bylo doručováno pouze Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, [REDAKCE] a předmětné advokátní kanceláři citované shora. Pro posouzení běhu subjektivních promlčecích lhůt, když tuto otázku bylo nutné posoudit primárně, soud však uvádí, že následné odložení trestního stíhání shora uvedeným usnesením již nemá žádné právní účinky. Na běh promlčecí lhůty tedy vědomost či nevědomost žalobce o odložení věci již nikterak nemůže mít vliv, neboť jak bylo shora uvedeno, předmětné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání bylo právě zrušeno rozhodnutím Nejvyššího státního zastupitelství a pro posouzení počátku běhu lhůt má vliv právě doručení, resp. vědomost žalobce, o tomto rozhodnutí.

V rámci nesporných tvrzení účastníků má soud postaveno najisto, že zástupci žalobce bylo rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství o zrušení původního rozhodnutí o zahájení trestního stíhání doručeno 29. 10. 2013. Tuto skutečnost žalobce přímo jako skutkové tvrzení označil ve své žalobě. Pokud jde o uplatnění nároku u žalované, mezi účastníky bylo učiněno nesporným, že k tomuto uplatnění došlo 30. 4. 2014. Soud tedy rekapituluje jednotlivá data, a to zahájení trestního stíhání na základě usnesení policejního orgánu 2. 4. 2013, zrušení tohoto rozhodnutí usnesením Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 25. 10. 2013 doručené právnímu zástupci žalobce do datové schránky 29. 10. 2013 a uplatnění nároku u žalované dle zák. č. 82/1998 Sb. dne 30. 4. 2014. Nesporným bylo taktéž učiněno, že žalobce byl v rámci řízení zastoupen svým obhájcem, tedy veškeré písemnosti byly doručovány právě tomuto obhájci. Pro posouzení běhu subjektivní promlčecí doby, tedy pro počátek běhu 6 měsíční lhůty dané zákonem č. 82/1998 Sb., konkrétně § 32 odst. 3 předmětného zákona, se jeví jako zásadní doručení předmětného zrušujícího rozhodnutí zástupci žalobce. K tomuto došlo 29. 10. 2013. Soud potom nevzal v potaz argumenty zástupce žalobce v tom smyslu, že svého klienta informoval o tomto rozhodnutí až následujícího dne. Toto tvrzení se jeví značně účelovým a vede k prodloužení dalších subjektivních lhůt, pokud by soud k tomuto přisvědčil, nemělo by smysl zákonné ustanovení § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., které opírá počátek běhu lhůt od dozvědění se poškozeného o vzniklé nemajetkové újmě, v případě, kdy je tedy zastoupen obhájcem, jde o datum vědomosti tohoto obhájce. Bylo totiž na obhájci, aby případně žalobci neprodleně sdělil (vědom si právě následku možného promlčení a počátku běhu lhůt) včas, že obdržel rozhodnutí o zrušení předmětného usnesení, a to právě v den jeho doručení. Soud potom poukazuje především na cíl právní normy dané konkrétně obsahem předmětného § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., když cílem poměrně krátké promlčecí doby zde stanovené je právě odčinit bezprostředně následky, které byly nezákonným trestním stíháním konkrétní osobě způsobeny. Soud proto uvádí, že dospěl k závěru, že nárok byl uplatněn pozdě a je promlčen, neboť lhůta k jeho uplatnění u žalované uplynula již 29. 10. 2014 po uplynutí předmětných 6 měsíců dle shora uvedeného rozhodnutí. Nad rámec shora uvedeného soud uvádí, že dotazem zjistil, že samotné usnesení Nejvyššího státního zastupitelství o zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání nabylo právní moci již jeho vydáním, tedy dnem dřívějším 25. 10. 2014, a až následně bylo doručováno jednotlivým účastníkům či jejich zástupcům. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 2777/2013, které se zabývalo během subjektivních promlčecích lhůt u nezákonných

rozhodnutí. Zde Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty dle § 32 odst. 1 je stanoven v návaznosti na okamžik, kdy je splněna podmínky nezákonnosti rozhodnutí, neboť před tímto okamžikem by nebyly splněny všechny podmínky pro uplatnění práva na náhradu škody u soudu (v tomto případě právě právní moci daného rozhodnutí, které nabylo 25. 10. 2014). Poškozenému by tak prakticky mohla začít běžet subjektivní promlčecí lhůta ještě před tím, než by byla naplněna podmínka nezákonného rozhodnutí. V takové době by však žalobce vzhledem k nenaplnění podmínky nezákonného rozhodnutí ještě nemohl uplatnit svůj návrh u soudu. Z tohoto věta druhá § 32 odst. 1 odpovědnost za škodu modifikuje větu první tak, že promlčecí doba běží ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí bez ohledu na to, dozvěděl-li se poškozený subjektivně o škody a o tom, kdo za ni odpovídá dříve, než bylo rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno. Uvedená modifikace se naopak neuplatní, dozvěděl-li se poškozený o vzniku škody teprve poté, co mu bylo doručeno zrušovací rozhodnutí. Promlčecí doba tak začíná plynout až okamžikem, když jsou splněny všechny podmínky pro uplatnění nároku u příslušného orgánu. Soud tedy uvádí, že dospěl k závěru, že je nutno počítat počátek běhu subjektivních lhůt v projednávaném případě dle tohoto rozhodnutí od oznámení zrušovacího rozhodnutí, v tomto případě od doručení tohoto zrušovacího rozhodnutí zástupci žalobce, tedy od 29. 10. 2013, nikoliv posouvat jejich počátek až na den následující. Toto lze pouze v případě, kdy se počátek běhu lhůt počítá již od právní moci rozhodnutí, viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 962/2012, které stanovilo, že subjektivní promlčecí doba dle § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. počíná běžet dnem následujícím po dni, v němž zprošřující rozsudek nebo usnesení o zastavení trestního stíhání nabylo právní moci. S ohledem na skutečnost, že v tomto případě tomu bylo odlišně, neboť právní moci rozhodnutí nabylo dříve, nežli bylo následně doručováno, soud odvíjel počátek subjektivní lhůty pro žalobce právě jeho doručením v souladu se shora uvedeným rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR. Závěrem soud proto uvádí, že pro promlčení nároku žalobu v plném rozsahu pod výrokem I. zamítl.

Pod výrokem II. soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení, když žalovaná byla ve věci zcela úspěšná, dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. soud proto ve spojení s ust. § 151 o.s.ř. rozhodl o náhradě nákladů za jednotlivé úkony ve výši á 300,- Kč za vyjádření k žalobě z 11. 3. 2015, účast u ústního jednání 23. 6. 2015, účast u ústního jednání 1. 12. 2015, doplnění vyjádření z 10. 2. 2016, účast u ústního jednání 4. 8. 2016 a účast u ústního jednání 8. 11. 2016, tedy celkem za 6 úkonů á 300,- Kč, celkem tedy ve výši 1.800,- Kč. Lhůta k plnění ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve lhůtě 3 dnů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího ve třech vyhotoveních.
Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout jeho výkon soudem či nařízením exekuce.

V Praze dne 8. listopadu 2016

Mgr. Lucie Vítková, v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Dvořáková